

Datum van
inontvangstneming

:

05/12/2022

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-466/22 – 1

Zaak C-466/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

12 juli 2022

Verwijzende rechter:

Administrativen sad – Veliko Tarnovo (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 juni 2022

Verzoekster in het hoofdgeding:

„V.B. Trade” OOD

Verweerder in het hoofdgeding:

Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Veliko Tarnovo

B E S L U I T

[omissis]

Veliko Tarnovo, 22 juni 2022

Administrativen sad – Veliko Tarnovo (bestuursrechter in eerste aanleg Veliko Tarnovo, Bulgarije) [omissis]

[omissis] gelet op het volgende:

Het onderhavige geding betreft een door de handelsonderneming „[V.B.] Trade OOD”, gevestigd en kantoorhoudend [in] de stad Veliko Tarnovo [omissis], ingesteld beroep tegen een naheffingsbesluit van de bevoegde invorderingsinstanties van de Teritorialna direktsia na Natsionalna agentsia za prihodite – Veliko Tarnovo (regionale directie Veliko Tarnovo van het nationale

invorderingsagentschap, Bulgarije) van [omissis] 13 januari 2021, dat wat betreft het voor de rechter bestreden deel bij beslissing nr. 49 van de Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Veliko Tarnovo (directeur van de afdeling Bezwaren inzake belasting en sociale zekerheid Veliko Tarnovo, Bulgarije) van 17 mei 2021 is bevestigd. Middels dat naheffingsbesluit werd een vennootschapsbelastingsschuld ten bedrage van 682 863,40 BGN, vermeerderd met rente ten bedrage van 192 770,62 BGN, vastgesteld. Een van de voornaamste grieven tegen dit door de Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Veliko Tarnovo bevestigd naheffingsbesluit is de ongeldigheid (nietigheid) ervan, omdat het niet naar behoren is voorzien van een gekwalificeerde elektronische handtekening van degenen die dit besluit hebben vastgesteld.

Wat de beslissing ten gronde in de aanhangige zaak betreft, stelt de rechter dat voor een juiste beslechting van het geschil een bindende uitlegging van Unierechtelijke bepalingen nodig is en acht hij het te dien einde noodzakelijk om het Hof van Justitie van de Europese Unie ambtshalve op grond van artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing.

I. Partijen in het hoofdgeding

1. Verzoekster in de onderhavige zaak is de handelsonderneming „V.B. Trade” OOD, gevestigd en kantoorhoudend [in] de stad Veliko Tarnovo [omissis]; deze vennootschap is onderworpen aan de vennootschapsbelasting.

2. Verweerder in de onderhavige zaak is de Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Veliko Tarnovo, een verplichte bestuursrechtelijke instantie bij rechtsmiddelen tegen handelingen als in het onderhavige geval, die naar nationaal recht optreedt als verweerder in rechtszaken betreffende de rechtmatigheid van naheffingsbesluiten die zijn vastgesteld door invorderingsinstanties van de overheid.

II. Voorwerp van het geding

3. Naheffingsbesluit van de bevoegde invorderingsinstanties van de Teritorialna direktsia na Natsionalna agentsia za prihodite – Veliko Tarnovo [van] 13 januari 2021, dat wat betreft het voor de rechter bestreden deel bij beslissing nr. 49 van de Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Veliko Tarnovo van 17 mei 2021 is bevestigd.

III. Feiten

4. Uit de stukken blijkt dat de belastingcontrole is ingesteld bij inleidende beschikking [omissis] van 24 juni 2020, die langs elektronische weg is

toegezonden en is gewijzigd bij inleidende beschikking [omissis] van 30 september 2020 en nadien bij inleidende beschikking [omissis] van 29 oktober 2020. Op 15 december 2020 is een belastingcontroleverslag [omissis] opgemaakt en daarna is ook de handeling vastgesteld die nu bij de rechter aan de orde is gesteld.

5. Alle bovengenoemde handelingen zijn elektronische documenten die door de opstellers ervan zijn voorzien van gekwalificeerde elektronische handtekeningen.

6. Deze gekwalificeerde elektronische handtekeningen zouden zijn geplaatst door NP, KS, LM en ED, die allen de hoedanigheid van bevoegde invorderingsinstanties naar nationaal recht hebben.

7. In de onderhavige zaak is onbetwist dat NP volgens het openbare register van de verlener van vertrouwensdiensten B-Trust over een geldige gekwalificeerde elektronische handtekening beschikte voor de periode van 5 juni 2020 tot en met 5 juni 2021, in welke periode de inleidende beschikking [omissis] van 24 juni 2020, de inleidende beschikking [omissis] van 29 oktober 2020 en het bestreden naheffingsbesluit zijn vastgesteld en van een dergelijke handtekening zijn voorzien.

8. Onbetwist is ook dat KS volgens dat register over een gekwalificeerde elektronische handtekening beschikte voor de periode van 5 juni 2020 tot en met 5 juni 2021, in welke periode de inleidende beschikking [omissis] van 30 september 2020 is afgegeven.

9. Verder is in casu onbetwist dat LM volgens dat register over een gekwalificeerde elektronische handtekening beschikte voor de periode van 3 januari 2020 tot en met 2 januari 2021, in welke periode het belastingcontroleverslag [omissis] van 15 december 2020 is afgegeven.

10. Ten slotte is in het onderhavige geding onbetwist dat ED volgens voornoemde register over een gekwalificeerde elektronische handtekening beschikte voor de periode van 3 januari 2020 tot en met 2 januari 2021, in welke periode het litigieuze naheffingsbesluit door haar als opsteller is ondertekend.

11. In de loop van de onderhavige procedure heeft verzoekster via haar vertegenwoordiger alle elektronische documenten met gekwalificeerde elektronische handtekeningen betwist, met inbegrip van de in het kader van belastingcontrole vastgestelde beschikkingen en het naheffingsbesluit.

12. In het licht van deze betwisting heeft de procesgemachtigde van verzoekster de rechter verzocht om toelating van een deskundigenonderzoek op het gebied van informatica en het horen van de deskundige. Aan de deskundige werden de volgende opdrachten verstrekt a) [te verduidelijken] welke personen de elektronische documenten hebben ondertekend, met vermelding van de volledige functieomschrijving en de plaats van tewerkstelling van deze personen; b) het

specifieke veld van de documenten vast te stellen waarin de handtekeningen worden geïntegreerd; c) [te verduidelijken] of de ondertekenaars op het tijdstip van de afgifte van de betwiste documenten over geldige certificaten voor gekwalificeerde elektronische handtekeningen beschikten en waaruit dit blijkt; d) te verduidelijken wat de algemeen aanvaarde standaard is na conversie en, onder toepassing van deze standaard, de betekenis uit te leggen van de alfanumerieke combinaties in de handtekeningvelden van de reproductie van de litigieuze documenten op papieren dragers in de onderhavige zaak; e) [te verduidelijken] door wiens stamcertificaat de betwiste elektronische handtekeningen zijn afgegeven; f) [te verduidelijken] of de papieren dragers waarop de verlener van de vertrouwensdiensten het oorspronkelijke persoonlijke identificatienummer van de elektronische documenten heeft vermeld, in zogenaamde privélokalen zijn aangemaakt, d.w.z. of ze in afwezigheid van personen seriematig in een ondoorzichtige omslag werden verzegeld; f) [te verduidelijken] of alle noodzakelijke specifieke gegevens over de identiteit van de natuurlijke personen die als de makers van elektronische handtekeningen zijn vermeld, aanwezig zijn; [te verduidelijken] in welke taal deze gegevens zijn ingevoerd, of er een persoonlijk identificatienummer wordt vermeld, of zij eenduidig gekoppeld zijn aan de maker van de handtekening en of het mogelijk is de auteur van de gegevens aan de hand van de gegevens eenduidig te identificeren; [te verduidelijken] of deze gegevens een veiligheidsniveau bieden in de zin van artikel 24, lid 1, van verordening (EU) nr. 910/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 betreffende elektronische identificatie en vertrouwensdiensten voor elektronische transacties in de interne markt en tot intrekking van richtlijn 1999/93/EG, dat gelijkwaardig is wat de betrouwbaarheid van de persoonlijke aanwezigheid betreft en die door een conformiteitsbeoordelingsinstantie is gecertificeerd; h) met betrekking tot het antwoord op de bovenstaande vraag [te verduidelijken] of aan de vereisten voor elektronische identificatie van de makers van elektronische handtekeningen in de zin van bovengenoemde verordening is voldaan, in het bijzonder wat betreft de vereisten van artikel 11, lid 1, [van de verordening en de] punten c) en d), van bijlage [I] in samenhang met artikel 12[, lid 1,] in samenhang met artikel 7, onder f), en artikel 9, lid 1, van deze verordening; g) [vast te stellen] of dedatum en het tijdstip van ondertekening voor de betrokken documenten vaststaan en welke datum en welk tijdstip op het respectieve document van toepassing zijn; [vast te stellen] of een elektronische tijdstempel is opgenomen dan wel of de gegenereerde datum en de gegenereerde tijd afkomstig zijn van het lokale computersysteem of van het informatiesysteem „Kontrol” („controle”) van het nationale invorderingsagentschap; i) [vast te stellen] of de persoon die de elektronische handtekeningen heeft afgegeven op de datum van ondertekening van elk van de litigieuze documenten een gekwalificeerde validering in de zin van de artikelen 32 en 33 van die verordening heeft uitgevoerd, en wat het resultaat van die validering was; in het bijzonder, of is voldaan aan de vereisten van artikel 32, lid 1, onder a), van de verordening in [samenhang] met de punten b), e), f), h) en i) van bijlage I bij de verordening, artikel 32, lid 1, onder d) en h), in samenhang met artikel 26, onder d), van de verordening; j) [vast te stellen] of het mogelijk is een

gekwalficeerde validering uit te voeren, d.w.z. de geldigheid van de betwiste handtekeningen op geautomatiseerde en betrouwbare wijze te verifiëren door middel van de systemen van andere gekwalficeerde aanbieders van elektronische vertrouwensdiensten en, rekening houdend met de antwoorden op deze vragen, ten slotte [te verduidelijken] of aan alle technische vereisten is voldaan om een gegronde conclusie te trekken over de aanwezigheid van gekwalficeerde elektronische handtekeningen op de betwiste documenten.

IV. Toepasselijke bepalingen

Nationaal recht

12. In het onderhavige geval zijn de bepalingen van het Danachno-osiguriteln protsesualen kodeks (Bulgaars wetboek van rechtsvordering in belasting- en socialezekerheidszaken; hierna: „DOPK”), van de Grazhdanski protsesualen kodeks (Bulgaars wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „GPK”) en van de Zakon za elektronnia dokument i elektronnite udostoveritelni usluzi (Bulgaarse wet betreffende elektronische documenten en elektronische vertrouwensdiensten; hierna: „ZEDEUU”) van toepassing.

A) Artikel 113, lid 1, punt 2, DOPK luidt: „In de beschikking die de controle inleidt moeten de hierbij betrokken bevoegde invorderingsinstanties en de persoon die de leiding heeft worden vermeld.”

B) Artikel 117, lid 2, punt 10, DOPK luidt: „Het belastingcontroleverslag moet zijn ondertekend door de bevoegde invorderingsinstanties die het hebben opgesteld”.

C) Artikel 120, lid 1, punt 8, DOPK luidt: „Het naheffingsbesluit moet schriftelijk worden vastgesteld en worden ondertekend door de bevoegde invorderingsinstanties die het hebben vastgesteld.”

D) § 2 van de aanvullende bepalingen bij het DOPK luidt: „Voor niet in dit wetboek geregelde gevallen gelden de bepalingen van het Administrativnoprotsesualen kodeks (Bulgaars wetboek van bestuurlijke rechtsvordering; hierna: „APK”) en van het [GPK]”.

E) Artikel 184, lid 2, GPK luidt: „Indien de rechter niet beschikt over technische middelen en deskundigen om het elektronische document weer te kunnen geven en de elektronische handtekening in de rechtszaal in aanwezigheid van de verschenen partijen naar behoren te kunnen verifiëren, worden ook aan alle partijen in het geding elektronische kopieën van het document verstrekt”. In dat geval kan de authenticiteit van het elektronische document tijdens de daarop volgende terechtzitting worden betwist.”

F) Artikel 193, lid 1, GPK luidt: „De belanghebbende kan de authenticiteit van een document betwisten uiterlijk in het antwoord op de proceshandeling waarin

het is overgelegd. Indien het document ter terechtzitting is overgelegd, kan de betwisting uiterlijk aan het einde van de zitting geschieden.”

G) Artikel 2, lid 1, ZEDEUU luidt: „Een elektronische verklaring is een mondelinge verklaring die in digitale vorm wordt afgegeven door middel van een algemeen geldige standaard voor het converteren, lezen en weergeven van informatie”.

H) Artikel 4 ZEDEUU luidt: „Auteur van de elektronische verklaring is de natuurlijke persoon die in de verklaring als de opsteller ervan wordt vermeld. Houder van de elektronische verklaring is de persoon in wiens naam deze wordt opgesteld.”

I) Artikel 13, lid 1, ZEDEUU luidt: „Een elektronische handtekening is een elektronische handtekening in de zin van artikel 3, punt 10, van verordening (EU) nr. 910/2014.”

J) Artikel 13, lid 3, ZEDEUU luidt: „Een gekwalificeerde elektronische handtekening is een elektronische handtekening in de zin van artikel 3, punt 12, van verordening (EU) nr. 910/2014.”

Toepasselijk Unierecht

13. Verordening (EU) nr. 910/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 betreffende elektronische identificatie en vertrouwensdiensten voor elektronische transacties in de interne markt en tot intrekking van richtlijn 1999/93/EG (hierna: „verordening”).

A) Overweging 22 van de verordening luidt als volgt: „Teneinde bij te dragen tot het algemene grensoverschrijdende gebruik van vertrouwensdiensten, moet het mogelijk zijn deze in alle lidstaten in gerechtelijke procedures als bewijsmiddel te gebruiken. De rechtsgevolgen van vertrouwensdiensten moeten worden vastgesteld door het nationale recht, tenzij in deze verordening anders wordt bepaald.”

B) Overweging 23, eerste zin, van de verordening luidt als volgt: „Voor zover deze verordening een verplichting schept om een vertrouwensdienst te erkennen, is het alleen mogelijk een dergelijke vertrouwensdienst niet te erkennen als de geadresseerde van de verplichting deze om technische redenen, waarop hij geen rechtstreekse invloed kan uitoefenen, niet kan lezen of verifiëren.”

C) Overweging 49 van de verordening luidt als volgt: „In deze verordening moet als beginsel worden gesteld dat het rechtsgevolg van een elektronische handtekening niet moet worden ontkend op grond van het feit dat de handtekening elektronisch is of niet aan de eisen voor gekwalificeerde elektronische handtekeningen voldoet. Het nationaal recht moet echter bepalen welk rechtsgevolg elektronische handtekeningen hebben, met uitzondering van de in deze verordening vastgestelde voorschriften dat een gekwalificeerde elektronische

handtekening hetzelfde rechtsgevolg dient te hebben als een handgeschreven handtekening.”

D) Overweging 51 van de verordening luidt als volgt: „Het zou voor de ondertekenaar mogelijk moeten zijn om middelen voor het aanmaken van een gekwalificeerde elektronische handtekening toe te vertrouwen aan een derde, mits passende mechanismen en procedures worden toegepast om te waarborgen dat uitsluitend de ondertekenaar controle heeft over het gebruik van de aanmaakgegevens van zijn elektronische handtekening, en mits door gebruik te maken van dit middel de vereisten inzake gekwalificeerde elektronische handtekeningen worden nageleefd.”

E) Overweging 57 van de verordening luidt als volgt: „Om de rechtszekerheid wat betreft de geldigheid van de handtekening [...] zeker te stellen, is het van essentieel belang de componenten van een gekwalificeerde elektronische handtekening te specificeren, die moeten worden beoordeeld door de vertrouwende partij die de validering uitvoert. Bovendien moet het specificeren van de eisen aan gekwalificeerde verleners van vertrouwensdiensten die een gekwalificeerde valideringsdienst kunnen leveren aan vertrouwende partijen die niet bereid of in staat zijn om de validering van gekwalificeerde elektronische handtekeningen zelf uit te voeren, de private en de publieke sector stimuleren om in dergelijke diensten te investeren. Beide elementen moeten de validering van gekwalificeerde elektronische handtekeningen eenvoudig en handzaam maken voor alle partijen op het niveau van de Unie.”

F) In artikel 3, [punt] 9, van de verordening wordt „ondertekenaar” gedefinieerd als „een natuurlijke persoon die een elektronische handtekening aanmaakt”.

G) In artikel 3, [punt] 10, van de verordening wordt „elektronische handtekening” gedefinieerd als „gegevens in elektronische vorm die gehecht zijn aan of logisch verbonden zijn met andere gegevens in elektronische vorm en die door de ondertekenaar worden gebruikt om te ondertekenen”.

H) In artikel 3, [punt] 11, van de verordening wordt „geavanceerde elektronische handtekening” gedefinieerd als „een elektronische handtekening die voldoet aan de eisen in artikel 26”.

I) In artikel 3, [punt] 12, van de verordening wordt „gekwalificeerde elektronische handtekening” gedefinieerd als „een geavanceerde elektronische handtekening die is aangemaakt met een gekwalificeerd middel voor het aanmaken van elektronische handtekeningen en die gebaseerd is op een gekwalificeerd certificaat voor elektronische handtekeningen”.

J) In artikel 3, [punt] 41, van de verordening wordt „validering” gedefinieerd als „proces waarmee wordt nagegaan of en bevestigd dat een elektronische handtekening of een elektronisch zegel geldig is”.

K) Artikel 25, lid 1, van de verordening luidt: „Het rechtsgevolg van een elektronische handtekening en de toelaatbaarheid ervan als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures mogen niet worden ontkend louter op grond van het feit dat de handtekening elektronisch is of niet aan de eisen voor gekwalificeerde elektronische handtekeningen voldoet.”

L) Artikel 25, lid 2, van de verordening luidt: „Een gekwalificeerde elektronische handtekening heeft hetzelfde rechtsgevolg als een handgeschreven handtekening.”

V. Rechtspraak

14. Nationale rechtspraak

Er is geen relevante nationale rechtspraak over de aan de verwijzende rechter voorgelegde vragen betreffende de uitlegging van de bepalingen van de verordening.

15. Rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie

De verwijzende rechter kon geen relevante rechtspraak vinden over de toepassing van de bovengenoemde bepalingen van de verordening.

VI. Standpunten van partijen

16. Wat betreft de procedurele vraag op grond waarvan de verwijzende rechter behoefte heeft aan een uitlegging van Unierechtelijke bepalingen, voert verzoekster geen specifiek procedureel standpunt en geen concreet argument aan. In feite blijkt uit haar procedurele handelwijze impliciet dat de bepalingen van artikel 25, leden 1 en 2, van de verordening geen procedurebeletsel vormen voor de toepassing van het nationale procesrecht, dat toestaat om bewijzen die anders krachtens een nationale en een Unierechtelijke bepaling toelaatbaar zijn, als niet-geloofwaardig, niet-authentiek enz. te betwisten.

17. Verweerder heeft via zijn vertegenwoordiger voor de verwijzende rechter aangevoerd dat de betwisting van de hoedanigheid van gekwalificeerde elektronische handtekening krachtens de bepalingen van de verordening niet-toelaatbaar is (zie zijn verklaring ter openbare zitting van 8 november 2021). In dit verband betwist hij ook de toelaatbaarheid van de bewijsmethode ter weerlegging van de „gekwalificeerde” hoedanigheid van de op de elektronische documenten aangebrachte elektronische handtekeningen, aangezien in Bulgarije, als lidstaat van de Unie, technisch gezien een instrumentarium is ontwikkeld waarmee elk ondertekend elektronisch document kan worden gevalideerd, waaronder ook door middel van een gekwalificeerde elektronische handtekening.

VII. Motivering van de prejudiciële verwijzing

18. In dit specifieke geval heeft de verwijzende rechter geen behoefte aan een uitlegging van de Unieregels met betrekking tot de belangrijkste materiële vraag die in deze zaak aan de orde is. Voor een juiste toepassing van het materiële recht moet de rechter echter zeker zijn van het toelaatbare procedurele instrumentarium ter vaststelling van de feiten en omstandigheden die, in hun geheel beschouwd, leiden tot de vaststelling van de objectieve waarheid. Het is onbetwist dat een dergelijk relevant feit ook de naar behoren verrichte ondertekening is van de elektronische documenten, waartoe in juridisch-technisch opzicht de beschikkingen ter inleiding van de belastingcontrole en de wijziging ervan, het belastingcontroleverslag en het bestreden naheffingsbesluit behoren. Zoals hierboven reeds is uiteengezet, stelt de invorderingsautoriteit dat deze elektronische documenten zijn ondertekend met gekwalificeerde elektronische handtekeningen in de zin van artikel 3, [punt] 12, van de verordening. In de loop van de gerechtelijke procedure heeft verzoekster getracht te weerleggen dat de handtekeningen deze hoedanigheid hebben, door te verzoeken om een deskundigenonderzoek, dat door de aan de deskundige gestelde vragen is verduidelijkt. Het deskundigenonderzoek is immers gevraagd op basis van de betwisting van de authenticiteit, die volgens verzoekster afhangt van de technische aspecten die de handtekening onder de genoemde documenten als een gekwalificeerde elektronische handtekening definiëren. Deze opvatting is gebaseerd op de dwingende, maar volgens de verwijzende rechter niet beperkende bepaling van artikel 25, lid 2, van de verordening. Indien dit rechtsgevolg wordt weerlegd, is er bijgevolg naar nationaal recht geen sprake van een authentiek ondertekend elektronisch document. Een dergelijke ontbrekende authenticiteit zou de aanwezigheid van ernstige vormgebreken in de documenten, waartoe ook het naheffingsbesluit behoort, impliceren en kunnen naar nationaal recht leiden tot de ongeldigheid ervan.

19. Anderzijds volgt uit de structuur van artikel 25, lid 1, van de verordening dat deze bepaling van procedurele aard is en de toelaatbaarheid van de elektronische handtekening en de juridische waarde ervan uit het oogpunt van de bewijsvoering regelt. Overstijgt het verbod om dit rechtsgevolg en de toelaatbaarheid als bewijsmiddel te ontkennen het beginsel van procedurele autonomie – en zo ja, in hoeverre – waarbij dit beginsel de verschillende procesrechtelijke stelsels van de lidstaten toestaat dat de bewijskracht en de waarde van bewijsmiddelen door middel van een naar nationaal recht geregelde procedure worden weerlegd, en in hoeverre heeft deze bepaling gevolgen voor de verwezenlijking van dit beginsel?

20. In dit verband is de procedurele mogelijkheid voor de nationale rechter om het auteurschap van een gekwalificeerde elektronische handtekening te weerleggen, van aanzienlijk procedureel belang. Volgens de verwijzende rechter volgt duidelijk uit de letterlijke uitlegging van artikel 21, lid 1, van de verordening, in logische samenhang met overweging 22 ervan, dat een met een gekwalificeerde (en niet alleen met een gekwalificeerde) elektronische handtekening ondertekend document een voor alle soorten gerechtelijke

procedures toelaatbaar document vormt, dat door de rechterlijke instanties van de lidstaten in aanmerking moet worden genomen, en op dit punt overstijgt en verwerpt het concept van artikel 25, lid 1, van de verordening het algemene beginsel van procedurele autonomie en dus de procedureregels die de lidstaten op het gebied van bewijsvoering hebben ingevoerd door de toelaatbare bewijsmiddelen en de wijze van bewijsvoering te formuleren.

21. In aanvulling op hetgeen in het vorige punt is gezegd, moet echter worden opgemerkt dat volgens de verwijzende rechter uit de loutere formulering van deze bepaling niet duidelijk blijkt wat de precieze betekenis en de juridische parameters zijn van de zinsnede „rechtsgevolg van een elektronische handtekening [...] als bewijsmiddel” in artikel 25, lid 1, van de verordening. Enerzijds kan de uitdrukking „rechtsgevolg” van een dergelijke elektronische handtekening worden begrepen als bewijswaarde of -kracht van de handtekening – met inbegrip van de handgeschreven handtekening van de betrokkene – zoals erkend door de nationale rechtsorde van elke lidstaat, waarbij de gekwalificeerde elektronische handtekening de auteur van het betrokken document aangeeft; dit volgt uit overweging 49, tweede zin, van de verordening. Anderzijds stelt de verordening in artikel 25, lid 2, enkel het rechtsgevolg van de gekwalificeerde elektronische handtekening gelijk met het rechtsgevolg van een handgeschreven handtekening.

22. Betekent de zinsnede „rechtsgevolg van een elektronische handtekening [...] als bewijsmiddel” dat er een uniform communautair procedureel instrument bestaat dat, wanneer de voorwaarden van artikel 3, [punten] 10, 11 en 12, van de verordening formeel aanwezig zijn of door niemand worden betwist, de rechterlijke instanties van de lidstaten verplicht om ervan uit te gaan dat het geclaimde auteurschap of de aanwezigheid van een dergelijke handtekening bij voorbaat onomstotelijk vaststaat, of dat, indien aan de voorwaarden van deze bepalingen is voldaan, de rechterlijke instanties bij voorbaat enkel dienen vast te stellen dat de bewijswaarde van de gekwalificeerde elektronische handtekening gelijkwaardig is aan die van een handgeschreven handtekening, doch slechts binnen de grenzen van hetgeen in de nationale rechtsorde/procesregels is voorzien?

23. Voorts zijn er twijfels over de werkelijke betekenis en de onderliggende juridische logica van de zinsnede „[mogen] in gerechtelijke procedures [...] niet worden ontkend”, zoals gebezigd in artikel 25, lid 1, van de verordening. Betekent deze beperking een absoluut verbod voor alle nationale rechterlijke instanties om gebruik te maken van de procedurele mogelijkheden waarin hun rechtsstelsels voorzien om betekenis op het gebied van bewijsvoering te ontzeggen aan het in de verordening voorziene rechtsgevolg van de elektronische handtekening, of is het verbod relatief, zodat deze bepaling toestaat om de in artikel 3, [punten] 10 tot en met 12, vervatte voorwaarden – ook overeenkomstig de relevante nationale procedurele instrumenten – te weerleggen, en derhalve die bewijskracht van de elektronische handtekening, met inbegrip van de gekwalificeerde, te weerleggen?

Dit alles overwegende heeft de Administrativen sad – Veliko Tarnovo, zesde kamer, op grond van artikel 631, lid 1, GPK juncto artikel 144 APK

B E S L O T E N:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267, eerste alinea, onder b), tweede geval, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Moet de zinsnede „rechtsgevolg van een elektronische handtekening [...] als bewijsmiddel” als bedoeld in artikel 25, lid 1, van verordening (EU) nr. 910/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 betreffende elektronische identificatie en vertrouwensdiensten voor elektronische transacties in de interne markt en tot intrekking van richtlijn 1999/93/EG aldus worden uitgelegd dat deze bepaling de rechterlijke instanties van de lidstaten verplicht om aan te nemen dat, wanneer de voorwaarden van artikel 3, [punten] 10, 11 en 12, van die verordening aanwezig of onomstreden zijn, de aanwezigheid en het geclaimde auteurschap van een dergelijke handtekening bij voorbaat onomstotelijk en onomstreden vaststaan, en moet deze zinsnede aldus worden uitgelegd dat, wanneer aan de voorwaarden van deze bepalingen is voldaan, de rechterlijke instanties van de lidstaten verplicht zijn om te erkennen dat de bewijskracht/bewijswaarde van de gekwalificeerde elektronische handtekening gelijkwaardig is aan die van een handgeschreven handtekening, maar enkel binnen de grenzen waarin de relevante nationale wettelijke regeling voor deze handgeschreven handtekening voorziet?
2. Moet de zinsnede „[mogen] in gerechtelijke procedures [...] niet worden ontkend” als bedoeld in artikel 25, lid 1, van bovengenoemde verordening aldus worden uitgelegd dat zij de nationale rechterlijke instanties van de lidstaten een absoluut verbod oplegt om gebruik te maken van de procedurele mogelijkheden waarin hun rechtsstelsels voorzien om aan het in de verordening voorziene rechtsgevolg van de elektronische handtekening betekenis op het gebied van bewijsvoering te ontzeggen, of moet die zinsnede aldus worden uitgelegd dat deze bepaling zich er niet tegen verzet dat de voorwaarden van artikel 3, [punten] 10, 11 en 12, van de verordening worden weerlegd doordat de nationale rechterlijke instanties van de lidstaten gebruikmaken van de krachtens hun procesrecht toepasselijke instrumenten, en de partijen in een aan de rechter voorgelegd geschil zo de mogelijkheid wordt geboden de voorziene bewijskracht en -waarde van een elektronische handtekening te weerleggen?

[omissis]